

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

I ARA, EL MONTSERRATÍ

En aquestes aparentment tranquil·les terres de l'interior, sembla que uns quants polítics s'han proposat de reescriure els límits de tots els nostres espais de sempre. Després de la constitució del Moianès i amb el Lluçanès a punt, arriba una proposta més. Per ubicar-nos, cal dir que set municipis del nord del Baix Llobregat més el Bruc (de l'Anoia) s'han conjugat per crear una altra marca catalana. Tot això en uns temps en què per fer una tasca diària com anar a treballar, molts han de travessar-ne completament una, dues o més cada dia. Aquestes demarcacions actuals s'han convertit en unes entitats massa minúscules per les magnituds modernes actuals, començant pels sistemes de transport i tota la resta de serveis comuns que s'han d'organitzar segons

aquestes divisions. Per tant, i des d'aquest punt d'anàlisi racional en què tot va en la direcció contrària, sorprenentment no es coneix cap iniciativa de mancomunar o convertir dues comarques en una. La tendència és la contrària i, davant del garbuix d'anar afegint-ne de noves, anem escoltant les justificacions que tots els promotors de cada lloc presenten per assolir-ho. Vista la facilitat amb la qual es va aconseguir l'última ara fa dos anys i atès que sempre és un projecte de polítics en exercici, els arguments que es donen són d'aquesta tipologia: polítics i poca cosa més. En aquesta darrera proposta coneguda, l'anomenat Montserratí el fonamenten en la «dinàmica pròpia», els «espais de convivència» i en una «capital que no resol». Em descompto en fer la llista mental de les zones que poden tenir

aquestes mateixes genèriques particularitats. No obstant això, m'encanta el nom que han escollit. És una opció molt intel·ligent i no deixa de ser una forma d'associar-se a un dels valors turístics més importants que tenim. Però mirant mapes, crec que han fet una apropiació massa agosarada. Des d'un punt de vista nominal només podrien optar a dir-se Baix, Sud o Montserratí Jussà. Entenc que la primera opció seria massa reiterativa a l'hora de fer la llista alfabètica de comarques i a més li correspondria ser citada després del Baix Llobregat. Justament la zona de la qual es volen desunir. La segona seria una invitació a crear-ne una altra al nord a partir de Monistrol de Montserrat i algun altre poble del sud del Bages. Ningú podrà negar a aquesta localitat la condició de ser la més vinculada per infinitat de fets i

raons com els accessos. Potser podrà ser una idea més, però si existís un àmbit anomenat així, hauria d'envoltar completament la muntanya. Assolida la condició comarcal al Moianès per la determinació de Dionís Guiteras, l'alcalde de Moià, ara caldrà veure si la pròxima serà el Lluçanès o aquest Montserratí. Mentre esperem, si volen una diversió estiuenca, poden agafar un plànol i experimentar a fer-ne unes quantes més. Per poc que s'hi posin, els serà relativament fàcil acostar-se a la cinquantena, entres les actuals, les que vénen i les imaginàries al gust. Jo ho het fet, i només fent quatre ratlles me'n surten unes quantes. Qui conegui el Berguedà sabrà que orogràficament és fàcilment divisible entre l'Alt i el Baix. Les muntanyes joves i agrestes es contraposen a unes planes i valls més similars a les del Bages o les d'Osona. No costaria trobar o crear partidaris. Les disputes en aquesta opció serien

respecte de la capitalitat entre Puig-reig i Gironella i l'annexió de la vila bagenca de Navàs, que molts berguedans consideren com a pròpia. Si ens desplaçem cap a ponent, amb la simple visió del seu magnífic castell, Cardona podria ser el punt central a partir del qual crear-ne una més, tant justificada com la que volen fer els de Prats de Lluçanès amb favorables i detractors interns. Si busquem encara més, es poden escoltar converses de taverna a la fresca de la nit a Artés o Avinyó en què es planteja constituir la Vall de la Gavarrera. En aquest cas, la dificultat seria que per crear-la caldria que Calders i Monistrol de Calders canviessin de capital per tercera vegada en poc temps. Les pròximes generacions jutjaran amb les seves realitats futures sobre si haurà estat una bona idea provar de fer una República ara, però estic convençut que els sobraran ajuntaments i consells comarcals per tots cantons.

1 D'OCTUBRE

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

Ja tenim model i projecte de llei per exercir el dret d'autodeterminació de Catalunya l'1 d'octubre propvenint. Fa uns dies se'n va fer una exposició pública i és obert un portal a Internet (www.garanties.cat) per conèixer-ne els detalls. A partir d'aquí tot es precipitarà i caldrà estar atents per veure com es desenvolupen, en una i altra banda, els esdeveniments. Comença el text defensant el dret d'autodeterminació a nivell internacional, però Espanya de seguida diu que no escau, perquè no som colònia, però actua com si ho fóssim: espoli eco-

nòmic, sentències constants del seu tribunal constitucional contra la llengua i la cultura catalanes, invasió i retrocés de competències ja assumides estatutàriament, llei de seguretat nacional que permet mobilitzar els Mossos al marge del que digui la Generalitat, control obsessiu de la nostra representació internacional, etc.

És clar que el que anem a fer és molt gros i cal estar preparats per a tot el que pugui passar. Som davant d'una realitat obvia: hem arribat fins aquí perquè Espanya es veu i viu de manera única i uninacional. Allí no hi ha pràcticament ningú que consideri sobirà el poble català. No ens enganyem. Traguem-nos d'una vegada la bena dels ulls: la seva gent no es qüestiona pas les accions polítiques i judicials contra Catalunya, encara que sigui per desconexença, ja que el seu panorama mediàtic és dominat per una catalanofòbia antiga i persistent. Encara més, l'opinió pública no s'avergonyeix gaire de la brutícia i la corrupció sistèmiques del

model partitocràtic espanyol. Per això recolzen, per activa o passiva, un govern que viu la realitat de manera autista i, «impasible al desaliento», va llançant amenaces amb l'esperança que aquí ens acoquinarem al darrer moment. No en podem esperar gran cosa, per no dir res. No hi ha la més mínima voluntat de canvi. En fondre's Castella amb Espanya, ara mateix no hi ha possibilitat de rehabilitació d'un projecte peninsular compartit i no s'albira cap proposta concreta i ferma, ni per part dels esquerranosos activistes de pa sucat amb oli que diuen que ho volen canviar tot, però segueixen inserits i confortables en un marc mental vuitcentista i monàrquic. Per tant, escapem-nos ara de pedagogies tronades o caducades i dependències emocionals. La sordesa espanyola és clara, transversal i diàfana. I concentrem-nos en la feina que cal per arribar potents i convençuts al dia 1 d'octubre. Més endavant, quan siguem lliures, ja tindrem amb ells les relacions personals, institucionals i empresarials que vulguem o ens interessin mútuament. Crec que ara mateix, com que el debat l'han situat en el terreny de la legalitat,

imposant és clar la seva, es deuen pene- dir d'haver permès la recuperació del Parlament de Catalunya perquè ens ofereix representativitat i instruments per aprovar lleis democràtiques que donen veu al poble. Un poble que ha canviat molt durant el darrer segle i que ja no planteja, de cap manera, un nou estat ètnic o cultural. Com explica bé l'historiador Joan Esculies al seu darrer llibre, *A la recerca de Prat de la Riba* (Ed. Pòrtic), la capacitat d'influència catalana a Espanya no ha estat possible i el seu encaix tampoc. Caducada també la possibilitat de constituir -o, millor dit, recuperar- un estat català nacionalment homogeni a la manera que pensava Prat de la Riba, sinó més aviat un nou marc on puguin viure ciutadans amb ganes de tenir una administració democràtica més eficient, encara que es considerin avui nacionalment distints. Es tracta d'un equilibri del qual Catalunya pot presumir històricament i que pot ser molt potent de cara al món globalitzat al qual ens veiem abocats i que els vells estats tronats, com l'espanyol, no hi donen una resposta adient. I el futur és obert en tots els sentits.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

Agraïment a la residència Sant Roc de Bellver

FAMÍLIA SOLER PONT. BELLVER CERDANYA

n Som una família que, com tan-tes altres, per una malaltia de la mare i davant la impossibilitat de poder cuidar-la a casa, ha estat ingressada a la residència de Bellver durant més de quatre anys. Volem

donar les gràcies públicament a tot el personal de la residència pel bon tracte i l'atenció sanitària dispensada. Alhora hem de posar en valor les nombroses mostres de suport i afecte rebudes durant tot aquest temps. Finalment, volem destacar la importància que té per als veïns de Bellver disposar d'una residència per a la gent gran. Les instal·lacions i les persones que hi treballen permeten que no haguem de desplaçar-nos fora de la vila per

visitar i acompanyar els familiars malalts. Gràcies a tot l'equip humà de la residència Sant Roc.

Coses per les quals hom pot sentir-se orgullós

NOEMÍ SERRAT. TERRASSA

n Des de la meua manera de veu-

re, de persona heterosexual i amb tot el respecte per aquelles que, tenint una altra orientació, viuen amb discreció i sense exhibicionisme, voldria expressar algunes de les coses per les quals cal sentir-se orgullós. Una persona pot sentir-se orgullosa dels seus fills, de la seva família, dels valors que li han transmès els seus pares i ella als seus. També de la terra on viu, amb totes les seves tradicions, la seva cultura, les seves arrels, la seva gent i

la seva història. També de la seva feina, del seu dia a dia aportant el seu granet de sorra per millorar aquest món convuls en què vivim. Es pot estar orgullós si som fidels a les nostres creences, si som solidaris i treballem per la dignitat, la llibertat i la justícia. I finalment, jo estic orgullosa perquè no necessito ni carrosses, ni disfresses, ni subvencions, ni generacions públiques, ni turisme sexual. Tan sols necessito resistir per combatre.